

«Els estudis previs al Pla parlen d'envelliment de la població»

Lluís Comalada, un mestre a l'alcaldia de Caldes que vol crear llocs de treball

CALDES DE MALAVELLA. — Fa uns dotze anys que es va establir al poble de Caldes de Malavella. Havia guanyat la plaça de mestre. Lluís Comalada i Guinó, des de l'any 1979 ja és batlle del poble: «Però no sé pas si em tornaré a presentar o no. He demanat una plaça de mestre a Girona». Lluís Comalada és conscient que durant quatre anys, i ara durant un temps similar, serà la persona que, en certa manera, aglutini les aspiracions d'un poble de tres mil habitants. D'un poble que vol revitalitzar, que vol tornar a replantejar-se el fet de ser un punt místic. Els balnearis, n'han estat una mostra. Uns balnearis que ara sembla que es tornen a revitalitzar. Per la seva banda, en Lluís, amb una barba ben retallada, ens explica el projecte de futur, la perspectiva de quatre anys més al front de l'Ajuntament. Lluís Comalada és cap de llista d'una candidatura independent i unitària. Cap de llista d'una candidatura semblant a les que es presentaren a Torroella de Montgrí i a Arbúcies. Ja ho deiem fa uns dies... és com un dels tres mosqueters dels ajuntaments de les comarques....

L'any 1979 a Caldes de Malavella funcionava una associació de veïns, en Lluís Comalada n'era membre. El fet de presentar-se a les eleccions va sorgir per aquest costat.

—En aquells moments, l'any 1979, l'associació de veïns representava com una mena de força contra l'ajuntament, una mena d'oposició. Decidírem presentar candidatura, però sense el suport d'un partit, ja que en aquells moments semblava que no seria del tot positiu. Jo vaig sortir elegit per votació. Llavors ho vàrem fer així.

—El fet que ara hagi tornat a guanyar per majoria absoluta com ho valoreu des de dalt, des de l'ajuntament.

—D'entrada, segons els resultats, es pot deduir que a la gent els ha agradat de la manera com ho hem fet, que abonen la gestió feta. Per l'altra banda, com que CiU, és a dir UCD de l'any 1979, només han augmentat en un vot, vol dir que la mateixa gent que s'hi oposava alhora s'hi ha oposat ara. I els vots que hem augmentat serien els del jovent que ens han abonat.

—O sigui que podríem dir que la vostra candidatura, a part del nombre de vots, representa les aspiracions del poble d'una manera ben real?

—Jo diria que sí. Fins i tot sé que hi ha qui ha votat Convergència sabent que a l'hora de la veritat s'entendria molt millor amb nosaltres.

—Aleshores quin ha estat el secret d'aquests quatre anys de govern dels Independents per Caldes?

—Treballar. Treballar molt. Per la feina que s'ha realitzat, comparada amb la del temps anterior, ha quedat ben palès que realment la nostra estada a l'Ajuntament ha estat positiva. Que s'ha treballat. I total hem fet les coses que possiblement hagués fet qualsevol ajuntament en ple període democràtic... i la gent, crec que malgrat tot ho ha volorat.

De fet hi ha una cosa que crida l'atenció. Els tres ajuntaments on l'any 79 es presentaren unitàries d'esquerres, és a dir Torroella de Montgrí, Arbúcies i Caldes de Malavella, ara han tornat a guanyar per majoria absoluta. Crec que es pot fer una anàlisi de conjunt, que hi ha algun lligam entre tots tres.

—Hi ha, sens dubte, algun punt en comú. De tota manera crec que també pesa la qüestió personal. També es poden fer

dues lectures.

Una la de l'atzar, la de la casualitat, que seria molt dir. I l'altra el fet de presentar una candidatura unitària progressista avuiada en certa manera per partits d'esquerres, enfront d'unes candidatures de dretes i que no estan arrelades a la situació del país. Per exemple, i no només pel fet de ser de dretes, sinó per què moltes vegades són els sectors més reaccionaris i integristes relacionades amb les famílies caciquils de cada un dels pobles...

—I aquesta fórmula és ampliable pel que fa a pobles de menys de sis, set mil habitants?

—Em sembla que sí. El que falta és trobar la voluntat de fer-ho així. La cosa difícil és que els partits que hi hagi implantats als pobles, i no només en el cas de Caldes, vulguin anar per aquí.

—O sigui, que una alternativa d'esquerres en els pobles es pot assegurar passant precisament per una candidatura d'aquestes característiques?

—A nivell de poble em sembla que sí. La gent ho entén molt més clarament.

—Però cal que una candidatura així estigui abonada per una sèrie de partits d'esquerres o no?

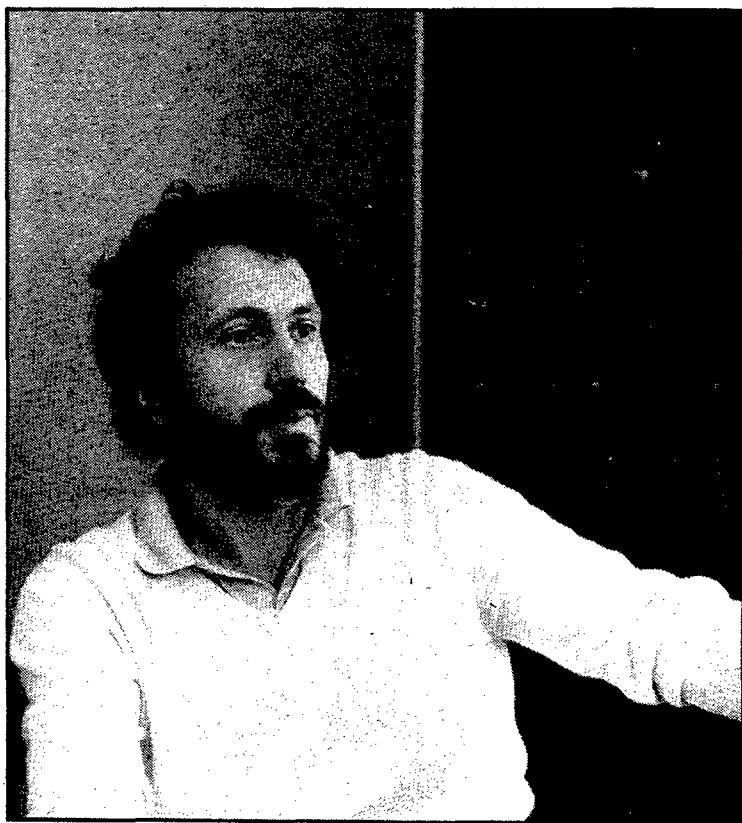
—Em sembla que és bo. De fet, nosaltres no ens ho vàrem plantejar la primera vegada perquè no ho consideràvem del tot positiu de cara a l'electorat tot i que la majoria dels partits, fins i tot CiU, ens oferiren el seu suport.

—Ara que parles de CiU, com s'entén que ara aquesta mateixa coalició es desmarqués de la vostra opció i fes llista pel seu compte?

—El que ha passat és que CiU ha intentat muntar candidatures allà on fos i de la manera que fos, sense mirar a qui hi posava. Evidentment a nosaltres no ens demanaren pas per participar-hi. I aquí a Caldes l'única possibilitat era la gent que s'havia presentat fa quatre anys amb la UCD, si no potser no hagués muntat ni llista.

—De fet, però, CiU a les eleccions generals del 28-O va tenir un bon suport de l'electorat. Es pot dir que unes eleccions i altres no tenen res a veure, o no?

—Em sembla que no. Que hi influeix les persones que es presenten, tot i que potser no hauria d'ésser així. S'hauria de votar un programa. De fet, però, com que el nivell d'educació política no és gaire alt,

—I des de l'Ajuntament què feu en aquest sentit?

—D'una manera intencionada no ho fem. I tampoc sé si és realment la nostra missió. Hauria de ser una feina dels partits. Per la nostra part nosaltres el que no podem fer és estar promovent que la gent s'apunti a un grup que es diu independent. Em sembla «contra natura».

—I l'Associació de Veïns? Creus que seria bo que continués, o no?

—Em sembla que ha estat negatiu que l'Associació de Veïns s'hagi mort. Podria haver estat la tercera força a l'ajuntament.

Es pot dir que s'hagués evitat la bipolarització entre l'Entesa i la UCD que existeix en aquest moment.

—Un dels temes cabdals aquests quatre anys ha estat el del pla general, creus que el poble ho ha assumit, o encara s'ho mira amb recel?

—Fora de dos o tres que no ho han assumit mai i encara s'estan queixant i fins i tot han presentat un contenciós administratiu contra la resolució de la Generalitat, la resta del poble ho ha entès perfectament.

—Aquest ha estat el tema més punxegut?

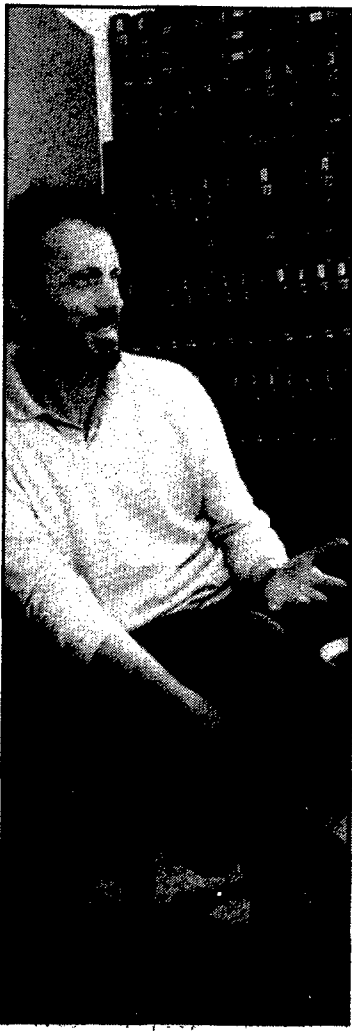
—Sí, aquest i el de les contribucions especials. En l'asfaltat dels carrers, per qüestions de forma, els mateixos que anaven contra el pla no volien pagar. Es va arribar a tenir set milions de pessetes d'impagats.

—I de cara a aquests propers quatre anys quins seran els temes més importants?

—Acaba l'acció d'equipaments. L'ampliació del col·legi públic, biblioteca i el casal d'esplai, el nucli antic... i també l'asfaltat de carrers que lliga amb el fet que Caldes sigui un poble amb una indústria balnearia que funciona. Una mena de turismes que és rendable i que funciona tot l'any, car necessitem canviar la imatge del poble. En definitiva mirar amb quin tipus d'accions podem potenciar els diferents sectors econòmics del poble per augmentar el nombre de llocs de treball. Un estudi previ del pla general deia que el creixement vegetatiu de Caldes era zero. Que disminuïa, perquè quan la gent buscava el primer lloc de treball el trobava a fora i lògicament s'establí a fora. Precisament a la piràmide de població cada vegada es veia més que Caldes es transformava més en un poble de jubilats. L'única solució, doncs, és intentar crear llocs de treball en comunicació amb els organismes oficials, Generalitat, Estat... I això relacionat amb la qüestió turística, tenint en compte a Caldes com a ciutat balneari.

Enric M.

«A vegades sóc un mal mestre o un mal alcalde»

Una barba ben retallada, que no s'acaba d'enganxar amb els pèls del bigoti. D'aquelles que s'adiuen perfectament amb la seva manera de parlar. Una manera entretallada, a cops, però seguit. Poques vegades en Lluís Comalada i Guinó es queda reflexiu, pensant qui sap què. Senzillament diu les frases una darrera l'altra, sense pèls a la llengua. És mestre. I se li nota d'una hora lluny. No dubta pas ni un moment d'afirmar que si pot canviarà de destí: «el fet de ser mestre i alcalde alhora ha estat dur, és dur. Precisament a la que pugui demano el trasllat. Si me'l concedeixen continuaré d'alcalde, però imagino que estaré més tranquil. Ja se sap que el fet de viure en un poble sempre és limitat i et limita». Lluís Comalada i Guinó, 36 anys, casat i amb dos fills. Nascut a Sant Joan de Mollet. La seva esposa de Bordils. Precisament a l'alcaldia de Caldes té antecedents: «Durant la campanya em varen retraure els de l'oposició el fet que no hagués nascut a Caldes. La contesta fou immediata. Ni el que em va precedir a mi ni l'anterior a ell eren del poble. Ara fa 14 anys el batlle de Caldes era en Josep Soler, nascut a Bordils, i que ara resideix al poble. Els arguments se'ls varen anar per terra». Lluís Comalada, és conscient i sap molt bé que el fet de no ser fill

del poble, en el sentit estricte de la paraula, no vol dir res: «El que compta són les ganes de treballar. A més la votació l'any 79 va fer que accedís a l'alcaldia, però de tota manera la meua substitució no és pas cap problema. Hi ha gent trampada a la candidatura que ho faria tan bé o millor que jo». I comença a citar noms: «Potser ara fem un equip més equilibrat. El de l'any 79 responia més a una necessitat imperiosa de guanyar, de poder entrar a l'Ajuntament a treballar».

Dintre la conversa no es pot deixar de banda el tòpic del mestre, el capella i l'alcalde: «i el metge», afegeix «de fet Caldes ja ha superat aquesta etapa. A mi em passa una cosa, però algunes vegades resulta o que sóc un mal mestre o que sóc un mal alcalde». Confessa que d'afecacions no en té pas cap d'especial: «Quan no estic a l'escola o a casa vinc a l'Ajuntament». Un Ajuntament que, per ell, està totalment obert al carrer, «a diferència de les poblacions més grans, no tenim pas el problema de comunicació, d'informació. Pel carrer, a les barres del bar o tot jugant a la botifarra solen sortir els temes municipals. Sóc conscient que l'Ajuntament està totalment obert als veïns. Les qüestions es parlen a nivell de poble, és clar que sí. I això és positiu, només faltaria!».